

Tinneroy Kinderkleding

Tinneroy is geen bedrijf, maar de merknaam van een fijne ribstof. De stofnaam verschijnt in 1952 in advertenties van kledingwinkels. Onder de naam Tinneroy zijn begin vijftiger jaren twee plaatjesalbums uitgebracht (prentenboekjes met inplakplaatjes), die in de kledingwinkels als reclame gebruikt konden worden. Op de binnenzijde van de omslag kon een imprint van de winkel gedrukt worden, zoals in het voorbeeld hieronder, of een stempel gezet.

De slappe geniete oblong boekjes zijn vrij groot, 24 x 18 cm, en tellen elk 8 binnenpagina's. Ze zijn gemaakt door de Marten Toonder Studio's en gedrukt door Offsetdruk Kühn & Zoon, Rotterdam. De boekjes worden ook wel aangeduid als stripboekjes, maar ze komen niet voor in de Matla-catalogus.

In beide boekjes is Tip de titelheld. In het eerste boekje spelen daarnaast Top en de tovenaer Tinneroy, die Tootje wordt genoemd, een hoofdrol. In het tweede boekje is de tweede rol voor een "winterdraak".

In ieder boekje zijn kleuren- en zwart-wit illustraties gedrukt, en daar kunnen 5 vrij grote plaatjes in twee formaten (9 x 11,8 cm en 14,3 x 7,8 cm) bijgeplakt worden. Bijzonder is dat om een plaatje te krijgen niet in de winkel gekocht hoefde te worden, maar dat kon met inlevering van een krantenadvertentie van de winkel, zoals op de tweede binnenpagina is vermeld:

*Beste Kinderen, Als jullie een advertentie van ons uit de krant knipt en bij ons brengt, krijg je daarvoor een plaatje dat je in dit boekje kunt plakken. In totaal dus vijf keer een advertentie inleveren, want er zijn in totaal vijf verschillende plaatjes.
DENK ER OM! Boekjes meebrengen als je een plaatje komt halen en als je dan weer komt, moet het vorige plaatje zijn ingeplakt. Jullie kunnen iedere dag tussen 4 en 5 komen maar niet op Zaterdag, want dan is het bij ons te druk.*

Hoe de boekjes verkregen konden worden is onbekend.

De volgorde is wel bekend; het boekje Tip en de Toveraar eindigt met "Hoe die wedstrijd nu verliep en wie die won, dat kun je lezen in het tweede deel Tip en de Toverdraak.

Zoals alle kwetsbare slappe kinderalbums zijn deze boekjes zeer zeldzaam.

TINN01
Tip en de Toveraar

Tip en de Toveraar. Uitgave van Tinneroy kinderkleding, ca. 1953.

12 pagina's met 5 plaatjes om in te plakken.

Prijs: onbekend

Kenmerken

Gekartonneerd slap oblong albumpje van 24 x 18 cm, met twee nietjes in de rug. De pagina's zijn voorzien van illustraties in kleur en in zwart wit. Op 5 bladen is ruimte voor het inplakken van een plaatje van 9 x 11,8 cm of 14,3 x 7,8 cm.

De boekjes en de plaatjes zijn geproduceerd door de Marten Toonder studio's.

We beschikken niet over dit boekje en kunnen derhalve niets zeggen over het verhaal.

Een strookplaatje op ware grootte, met de belhamels Jonker Ferdinand en Jonker Frederik en hun slachtoffer de Toveraar.

TINN02

Tip en de Winterdraak

Tip en de Tovenaar. Uitgave van Tinneroy kinderkleding, ca. 1953.

12 pagina's met 5 plaatjes om in te plakken.

Prijs: onbekend

Kenmerken

Gekartonneerd oblong albumpje van 24 x 18 cm, met twee nietjes in de rug. De pagina's zijn voorzien van illustraties in kleur en in zwart wit. Op 5 bladen is ruimte voor het inplakken van een plaatje van 9 x 11,8 cm of 14,3 x 7,8 cm. De boekjes en plaatjes zijn geproduceerd door de Marten Toonder studio's.

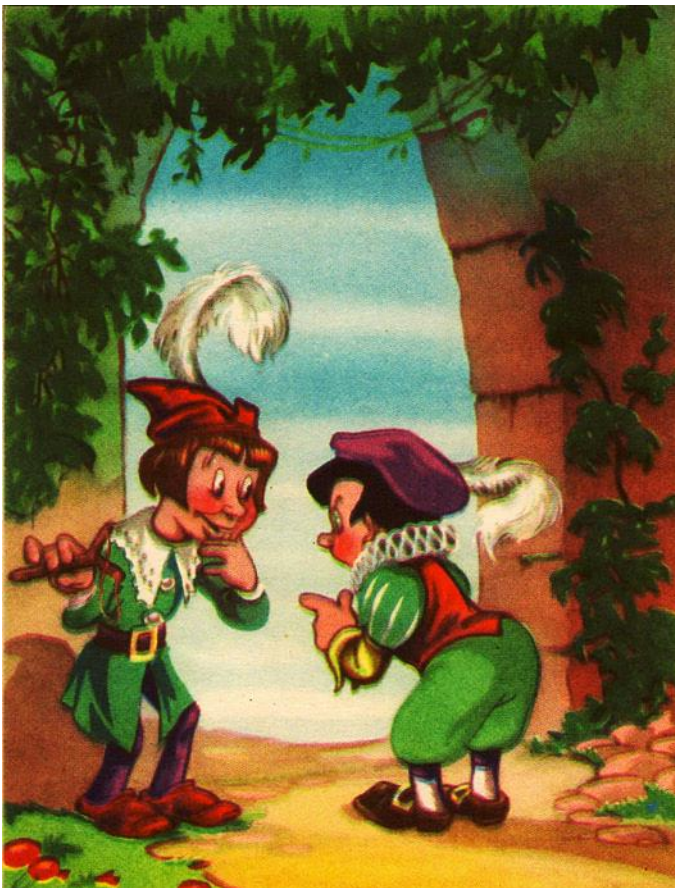

Dit is het vervolg op Tip en de Tovenaar:

„Wie gelezen hebben hoe het ging met „TIP EN DE TOVENAAR” die weten, dat de Koning een troon-opvolger zoekt, en dat er nu drie jongens in zijn paleis waren die dat wel wilden worden; en dat was Jonker Ferdinand, die in satijn gekleed was, het was Jonker Frederik, die in fluweel liep, en dan nog onze vriend Tip met zijn Tinneroy-pak. Een van de drie jongens moest het worden .... Maar de Koning wist nog niet goed wie het moest worden. Hij zelf voelde het meest voor Tip, maar om eerlijk te blijven moest hij de anderen toch ook een kans geven, vond hij, en daarom maakte hij er een soort wedstrijd van – maar een héél moeilijke! Hij liet de drie jongens bij hem komen en hij zei: „Aan de grenzen van mijn rijk woont een vreselijk ondie, en dat is de Winterdraak. Dat is een verschrikkelijk beest met een ijskoude adem ....” En zo begint dit avontuur.

Tip in zijn Tinneroy pak.

Een stand plaatje op ware grootte.

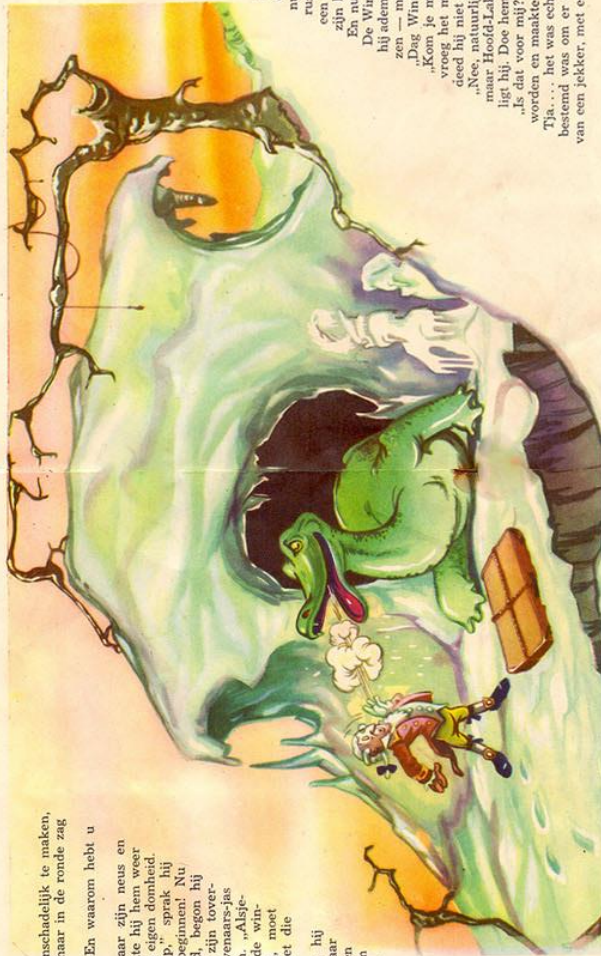

schenen was. Tip was er op zijn beurt op uit gegaan om de Winterdraak onschadelijk te maken, en hij keek niet weinig verbaasd, toen hij daar de oude tovenaars in de ronde zag lopen!

„Dag tovenaars Tinneroy,” zei hij, „Waarom loopt u hier zo? En waarom hebt u uw bril niet netjes op uw neus?” en toen takte hij eens naar zijn neus en haast zijh oren en keek weer zien en nu moest hij lachen om zijn eigen domheid. „Je hebt nu daar weer aardig uit de narigheid geholpen, Tip,” sprak hij goedkeurend. „Ik weet niet, wat ik zonder jou had moeten beginnen! Nu zal ik jou weer eens helpen...” En toen hij dat gezegd had, begon hij geheimzinnige spraken te mompelen en zwaaide hij wat met zijn toverstaf, en... flop! Daar kwam een grote doos onder zijn tovenaars-jas uit. Het was een flinke doos met een stevig touw er om heen. „Alsje-blijft,” zei Tovernaars Tinneroy. „Hier heb je iets, waar je de winterdraak mee onschadelijk kunt maken. Hoe je het gebruikt, moet je zelf maar zien, want ik ga nu naar huis. Dag Tip!” En met die woorden stapte hij opgewekt weg.

Tip sloeg de richting van de Winterdraak weer in, en nu hij die doos bij zich had, was hij helemaal niet bang meer... maar nu had hij buiten de waard gerekend, of liever gezegd: buiten Hoofd-Lakei Joachim. Je moet weten, dat Hoofd-Lakei Joachim helemaal niet graag wilde dat Tip toorn-opvolger zou worden; dat gunde hij liever aan de Jonkers, die roomschezen voor hem kochten. Hij was dan ook stillelijes achter Tip aan gegaan met de bedoeling hem dwars te tappen, en hij had allen gezien wat er gebeerde... ak niet weigste toen hij hoorde dat Tip de doos uit het stuikgevas oprees en hem de toverdoos van Tinneroy uit de handen rukte!

Zo gemakkelijk zal het niet gaan, knaap!” riep de valse Joachim en hij maakte zich uit de voeten om de doos aan de Jonkers te gaan brengen. Hij holde zo hard als hij kon de besneeuwde helling af, en Tip holde achter hem aan, dat begrip je wel! Daar bonteden, onder aan die helling, was het hol van de Winterdraak, en toen ze er aan kwa-

men zat de Winterdraak zelf voor de ingang, met een boos gezicht. Om hem heen lagen de bovoren erwten waar de Jonkers hem mee bekogeld hadden, en naast hem stonden twee keurige, rechte ijspilaren. Dat waren de Jonkers, zie je — daar had hij even tegenaan gesdemd.

Hoofd-Lakei Joachim overzag die toestand met één oog-opslag. De Jonkers Ferdinand en Frederik hadden niets meer aan zijn hulp, want die konden zich niet meer bewegen... en nu dacht Joachim, „Ik heb de toverdoos, en ik gin het Tip niet dat hij de draak verslaat, dus zal ik het ze doen! Dan kunnen we later wel zeggen, dat Frederik en Ferdinand het gedaan hebben.” En zonder zich verder te bedenken stormde hij op de Winterdraak af en gaf die met de doos in zijn hand een stevig klap op de kop.

Nu is zo'n drakenesheid namelijk dik, dus de Winterdraak voolde er niet veel van, maar hij keek toch geërgerd om. „Wat is dat nu weer!” riep hij. „Een fatsoenlijke draak heeft hier ook nooit eens nu weer!” En meteen blies hij Hoofd-Lakei Joachim een wolk met een doos!” En meteen blies hij Hoofd-Lakei Joachim een wolk van zijn koude adem in het gezicht, zodat hij helemaal verstijfde.

En nu verscheen Tip op het toneel, buiten adem van het harde lopen. De Winterdraak zag hem meteen en zei: „Wat moet jij nu weer...?” en hij ademde al weer eens diep in om ook Tip met een flinke zucht in te vriezen — maar Tip liet het niet zover komen en zei meteen slim en beleefd: „Dag Winterdraak ik kom eens even met u praten!”

„Kom je me niet plagen?” vroeg de Winterdraak wantrouwend — maar hij vroeg het met afgewend gezicht om Tip geen adem toe te blazen, want dat deed hij niet als iemand beleefd was.

„Nee, natuurlijk niet,” antwoordde Tip. „Ik kwam u eigenlijk iets brengen, maar Hoofd-Lakei Joachim heeft me die doos uit mijn handen gerukt. Kijk, daar ligt hij. Doe hem maar eens open en zie maar eens wat er in zit. Dat is voor u!”

„Is dat voor mij?” vroeg de draak verbaasd, maar hij was toch nieuwsgierig geworden — de doos open en keek, en toen gaf hij een vreugdeggelg.

„Ja, het is voor u,” zei Tip, „de doos van Tinneroy niet bestemd was om er mee te slaan, maar om te slaan... een prabot van een jekker, met een bontraag er op. En dan geen gewone jekker, maar een